

Jeżowce (urchins), czyli Ludzie Otchłani

6 czerwca 2024

Urchins, znani również jako Ludzie Otchłani, to termin używany historycznie w Wielkiej Brytanii do opisania dzieci ulicy i bezdomnych. Ci mali ludzie, często opuszczając szkołę lub nawet dom, żyli na ulicach dużych miast, zwłaszcza w Londynie, w okresie gwałtownego wzrostu urbanizacji i industrializacji.

Te wyjątkowo trudne warunki życia stanowiły temat badawczy Jacka Londona, znanego amerykańskiego pisarza. Jego książka „The People of the Abyss” („Ludzie Otchłani”), opublikowana w 1903 roku, stanowiła głębokie studium życia w londyńskich slumsach i warunków ubóstwa w tamtym okresie.

W Londynie przełomu wieków XIX i XX tysiące osób żyło w skrajnej nędzy, z milionami zamieszkującymi slumsy, zanieczyszczone, zatłoczone obszary miasta. Jack London, sam doświadczając trudnych warunków życia, zaczął wnikliwie badać życie tych ludzi, wpadając w sam środek ich społeczności.

„Ludzie Otchłani” to jego opis obserwacji życia w tych najbardziej zaniedbanych częściach Londynu. London podróżował

do East Endu, studiując, jak ludzie radzą sobie z codziennymi wyzwaniami, jak walczą o przetrwanie w warunkach skrajnej nędzy i braku higieny.

Praca na zmywaku w zakurzonej knajpie, walka o kawałek chleba na biednym targu, brak dostępu do czystej wody – to tylko niektóre z problemów, z jakimi zmagają się codziennie te społeczności. Dzieci, często zaniedbane i głodne, walczyły o przetrwanie wśród zimna i brudu.

W „Ludziach Otchłani” London przedstawił to wszystko w druzgocący sposób. Opisywał nie tylko nędzę materialną, ale także nędzę moralną, która wynikała z trudnych warunków życia. Człowieczeństwo zatracane było w walce o przetrwanie, a miłość i współczucie stawały się luksusem, na który większość nie mogła sobie pozwolić.

Dla wielu czytelników „The People of the Abyss” było szokującym spojrzeniem na warunki życia tych, którzy mieszkali na marginesie społeczeństwa. London stawiał pytania o sprawiedliwość społeczną i moralność, wzywając do zrozumienia i działania wobec tragedii, której byli świadkami.

Pomimo upływu czasu, problem ubóstwa i wykluczenia społecznego nadal istnieje, zarówno w Wielkiej Brytanii, jak i w innych częściach świata. Książka „Ludzie Otchłani” Jacka Londona pozostaje więc nie tylko jako historyczne studium ubóstwa, ale także jako przypomnienie o konieczności działania, aby zmniejszyć nierówności społeczne i zapewnić godne życie dla wszystkich.

Kim byli Urchins?

„Urchins” to termin, który odnosił się do biednych dzieci ulicznych, często sierot lub dzieci z bardzo ubogich rodzin, które błąkały się po slumsach miasta. Nazwa „urchin” wywodzi się z języka angielskiego i pierwotnie oznaczała jeża. W średniowieczu słowo to było używane na określenie małych

ssaków pokrytych kolcami. Z czasem, około połowy XV wieku, Anglicy przestali nazywać jeże „urchins” i zaczęli kojarzyć je z małymi prosiętami żyjącymi w krzewach. W późniejszym okresie, termin „urchin” zaczął być stosowany do osób lub rzeczy, które przypominały jeża, a więc do garbatych (1520), goblinów (1580), złych dziewcząt (1530), a ostatecznie do biednych dzieci ulicznych. „Sea urchin” (jeżowiec) pojawia się w zapisach od 1590 roku. W XVIII wieku słowo „urchin” zaczęło być powszechnie używane na określenie biednych dzieci ulicznych, a termin ten stał się bardziej popularny około 1780 roku.

W 1903 roku, słynny amerykański pisarz Jack London odwiedził Londyn, gdzie dokumentował życie w East End, w tym w dzielnicy Whitechapel, przez kilka miesięcy, czasami przebywając w przytułkach lub śpiąc na ulicach. Warunki, które opisał w swojej książce „The People of the Abyss”, były takie same, jak te, które znosiło szacunkowo 500,000 biednych mieszkańców Londynu w tamtym czasie.

Opracowanie: Andrzej Rygielski

Zdjęcia: domena publiczna (CC0)

Źródło: [Brytol.com](https://brytol.com)

Bibliografia

Jack London, „People of Abyss”, Ripon Museums, 1902, https://riponmuseums.co.uk/urchins_sprogs_and_guttersnipes_the_facts/